

Arrest

nr. 195 799 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERBOVEN
Olenseweg 375
2260 WESTERLO

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn te Banjul op (...) en van Jahanka origine te zijn.

Op 21 juni 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 4 april 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk de homoseksuele geaardheid te hebben.

U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 6 september 2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 4 maart 2016 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. Op 17 maart 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) en dit omwille van een identieke aanvraag (geen nieuwe elementen). U bleef immers bij uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat u verdere vervolging vreest, omdat u homoseksueel bent en uw familie foto's van u met blanke mannen zagen op internet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 5 december 2016 diende u een derde asielaanvraag in bij de DVZ. Op 16 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) en dit omwille van een identieke aanvraag (geen nieuwe elementen). U bleef immers bij uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat u in Gambia door uw familie gedood zal worden omdat u homoseksueel bent. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 26 september 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd gearresteerd en overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Op 16 oktober 2017 diende u een vierde asielaanvraag in bij de DVZ. U bleef bij uw eerdere verklaringen, namelijk dat u in Gambia door uw familie gedood zal worden omdat u homoseksueel bent. U legde een faxkopie van een document van de rechtbank van Banjul (dd. 20/5/2009) neer waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen. Op 25 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) en dit omwille van een identieke aanvraag (geen nieuwe elementen). U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 7 november 2017 diende u een vijfde asielaanvraag in bij de DVZ. U bleef bij uw eerdere verklaringen, namelijk dat u homoseksueel bent en u om die reden problemen zal kennen met de regering, de maatschappijen en uw familie in Gambia. U legde een document (dd. 20/5/2009) van de rechtbank van Banjul neer waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen; een document waarvan u reeds de faxkopie neerlegde tijdens uw vierde asielaanvraag. Verder legde u een brief (dd. 15/5/2009) van uw broer S. S. (...) aan de Gambiaanse politie neer, waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 4 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven en dit omdat u niet aannemelijk maakte dat u werkelijk homoseksueel geaard bent. U ging tegen deze in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze nam op 6 september 2013 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw vijfde asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u homoseksueel geaard bent en dit verboden is in Gambia (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd. 7/11/2017).

U legde een document (dd. 20/5/2009) van de rechtbank van Banjul neer waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen; een document waarvan u reeds de faxkopie neerlegde tijdens uw vierde asielaanvraag. Verder legde u een brief (dd. 15/5/2009) van uw broer S. S. (...) aan de Gambiaanse politie neer, waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen. Er moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen, omdat u niet aannemelijk maakte dat u werkelijk homoseksueel geaard bent. U ging tegen deze in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze nam op 6 september 2013 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in.

Betreffende de door u in het kader van uw vijfde asielaanvraag neergelegde documenten, namelijk een document van de rechtbank van Banjul (dd. 20/5/2009) en een brief (dd. 15/5/2009) van uw broer S. S. (...) aan de Gambiaanse politie, kan vooreerst worden opgemerkt dat u deze documenten erg laattijdig neerlegt (ruim zes jaar na uw eerste asielaanvraag in België) en u geen reden geeft waarom u deze documenten (dd. 15/5/2009 en dd. 20/5/2009) zo laat neerlegt. In het kader van uw vorige asielaanvraag gaf u integendeel aan dat u geen contact meer heeft met personen in uw land van herkomst (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd. 16/10/2017, vraag 4.4.2.). Verder is het zo dat om enige bewijskracht te hebben, de door u voorgelegde stukken ondersteund dienen te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Verder is het merkwaardig dat u zelf aangeeft dat u deze stukken neerlegt To show what I am. Van een homoseksueel persoon kan verwacht worden dat hij over zichzelf spreekt als wie ik ben en niet het stigmatiserende wat ik ben (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd. 7/11/2017, vraag 3.3.1.).

Betreffende het document (dd. 20/5/2009) van de rechtbank van Banjul - waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen – kan verder worden opgemerkt dat het element niet nieuw is, daar u reeds een faxkopie van dit document neerlegde tijdens uw vierde asielaanvraag. Bovendien is het opmerkelijk dat er sprake zou zijn van een overtreding van section 256(a) van de 'criminal code', terwijl de wetsartikelen in de Gambiaanse strafwet die handelen over homoseksualiteit section 144 and 147 betreffen (zie administratief dossier).

Betreffende de brief (dd. 15/5/2009) van uw broer S. S. (...) aan de Gambiaanse politie, waarin u beschuldigd wordt van homoseksuele handelingen, dient verder te worden opgemerkt dat een brief van uw broer bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd omwille van de nauwe band. Verder is het vreemd dat u de originele brief in uw handen zou hebben, een brief die uw broer aan de Gambiaanse politie schreef. Overigens is het wel erg merkwaardig dat uw broer een brief aan de politie zou schrijven en overhandigen waarin hij expliciet aangeeft dat hij (en uw familie) u gaan vermoorden wanneer ze u zien.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de door u ingezette verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

U diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 3/12/2014 geweigerd werd door de DVZ. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde en vierde middel beroept verzoekende partij zich respectievelijk op de schending van artikel "75/6/2" (bedoeld: artikel 57/6/2) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/4 *juncto* 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 21 juni 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2013 werd afgewezen omdat er aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. In beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 6 september 2013 voormelde beslissing van de commissaris-generaal. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In het voormeld arrest concludeert de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij homoseksueel te zijn.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige vijfde asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste asielaanvraag, meer bepaald de vervolging om reden van haar homoseksuele geaardheid. Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag wordt door verzoekende partij een origineel attest van de rechtbank van Banjul van 20 mei 2009 en een brief van haar broer aan de Gambiaanse politie van 15 mei 2009 bijgebracht.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partij stelt dat zij bij haar huidige vijfde asielvraag de originele documenten van het attest van de rechtbank van Banjul en van het schrijven van haar broer wou overmaken aan de asielinstanties, doch door de maatschappelijk assistent van het opvangcentrum enkel kopieën werden toegevoegd ter vermijding dat originelen verloren zouden gaan en dat vooraleer deze assistent de originelen nog kon overmaken – verzoekende partij legt ter terechtzitting de originelen neer – de beslissing tot weigering inoverwegingneming reeds was genomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met dit betoog niet aantoont waarom zij pas *anno* 2017, zes jaar na de eerste asielaanvraag, deze documenten kan voorleggen nu deze reeds dateren van 2009. Betreffende de opmerking van verzoekende partij in haar handgeschreven verklaring die zij ter terechtzitting neerlegt, in het bijzonder dat de Belgische autoriteiten pas na acht jaar haar naar bewijzen vroegen en dat zij zelfs tot op vandaag geen contact heet met haar familie in Gambia, oordeelt de Raad dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij gedurende acht jaar in België niet zou geweten hebben dat het van belang is haar asielaanvraag in de mate van het mogelijke met documenten te ondersteunen. Immers werd reeds bij de oproeping van 7 februari 2013 voor het gehoor in het kader van de eerste asielaanvraag – verzoekende partij was toen zestien jaar en bijgestaan door een voogd en haar advocaat – benadrukt stukken ter ondersteuning van het asielrelaas bij te brengen (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stukken 3 en 6).

Ook vermelde verzoekende partij zelf bij het afleggen van haar verklaring in het kader van een meervoudige aanvraag bij haar tweede asielaanvraag op 8 maart 2016 geen andere documenten mee te hebben (administratief dossier, tweede asielaanvraag, verklaring meervoudige aanvraag). Verzoekende partij kan derhalve niet volhouden dat zij pas na acht jaar verblijf in België door de Belgische autoriteiten werd geattendeerd op het bijbrengen van bewijzen en het pas toen tot haar doordrong hiernaar te moeten solliciteren. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat deze documenten erg laattijdig werden bijgebracht.

Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij als voorgehouden homoseksueel stigmatiserend over zichzelf spreekt, werpt verzoekende partij tegen dat zij altijd al erg beschaamd is geweest over haar geaardheid. De Raad herhaalt evenwel dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag duidelijk werd geconcludeerd dat het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is en aan haar homoseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht. Het bijbrengen van twee documenten, zijnde de nieuwe elementen die dienen toe te laten het eerder voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, onder de vermelding "*To show what I am*" laten geen oprechte beleving van haar homoseksuele geaardheid vermoeden en bevestigen de reeds eerdere bevinding dat deze geaardheid niet geloofwaardig is.

Daar waar verzoekende partij betreffende de mening van verwerende partij dat het erg merkwaardig is dat de broer van verzoekende partij een brief aan de politie zou schrijven en overhandigen waarin hij expliciet aangeeft dat hij en zijn familie verzoekende partij gaan vermoorden wanneer ze haar zien, oppert dat zelfs de Gambiaanse autoriteiten een zware aanpak van mensen met een homoseksuele geaardheid verwachten zodat dergelijke doodsb bedreiging niet wordt afgekeurd, oordeelt de Raad evenwel dat dit een blote bewering betreft en verzoekende partij met dit betoog niet aantoont dat de Gambiaanse autoriteiten zouden toelaten dat de bevolking betreffende de aanpak van homoseksualiteit via moord ongestraft het recht in eigen hand zou nemen.

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de algemene toestand van het verbod van homoseksualiteit in Gambia verwijst de Raad wederom naar de vaststelling dat aan de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht waardoor een verwijzing naar de desbetreffende algemene toestand dan ook irrelevant is.

Verder wijst de Raad erop dat, net zoals aangehaald door verwerende partij in de bestreden beslissing, aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet aan de orde is. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden relaas, doch vermogen niet een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motieven van verwerende partij betreffende het niet compatibel zijn van het artikel in de Gambiaanse strafwet volgens hetwelke verzoekende partij wordt beschuldigd met de in de strafwet voorziene artikelen die handelen over homoseksualiteit en betreffende het kunnen neerleggen van de originele brief van haar broer gericht aan de politie ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. De loutere vermelding in haar handgeschreven verklaring neergelegd ter terechtzitting dat zij dit document – evenals het attest van de rechtbank van Banjul – verkreeg via een Gambiaanse vriend wonende te Geel verklaart niet hoe het "*origineel*" schrijven van de broer van verzoekende partij aan de politie in Gambia in haar bezit kan zijn gekomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar ter terechtzitting neergelegde handgeschreven verklaring nog op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT